

Arrest

**nr. 68 298 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BAÏTAR, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwenning van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van gemengd Tsjetsjeens-Ingoesjetische origine te zijn, afkomstig uit Troitskaya, gelegen in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. U was daar naartoe verhuisd samen met uw familie in 1994, toen de oorlog in Tsjetsjenië uitbrak. Op 11 mei 2010 werd u er op straat ontvoerd door drie mannen, waaronder A. A. (...). Zij brachten u naar een huis in Grozny. Na uw ontvoering stapte A. A. (...) naar uw vader en zette hem onder druk opdat hij akkoord zou gaan met een huwelijk tussen hem en u. Uw broer werd immers gezocht in Rusland en verbleef in Oekraïne. A. (...), die voor de beveiligingsdienst van de president werkte, beweerde zijn verblijfplaats te kennen en dreigde ermee deze bekend te maken. Drie à vier dagen na uw ontvoering ging uw vader akkoord. Enkele dagen later traden u en A. (...) traditioneel in het huwelijk. Uw man mishandelde u en sloeg u bijna dagelijks. U kon niets goed doen voor hem. Ongeveer één tot anderhalve maand na het huwelijk ontsnapte u en ging u terug naar uw ouders. Zij kwamen echter niet tussen beide toen uw man u daar kwam halen. Nadien nam uw man uw gsm af en sloot hij u thuis op. Hij dreigde ermee u te doden indien u nog eens zou proberen om te vluchten. Terwijl u probeerde te bedenken hoe u alsnog zou kunnen vluchten, deed u alsof u ermee akkoord ging om samen te wonen. Op een donderdag was uw man van huis vertrokken zonder de deur op slot te doen. Die dag kwam uw buurvrouw op bezoek. Zij had gehoord dat uw man tegen u riep en vroeg u hij u kwetste. Enige tijd later kwam uw buurvrouw na een ruzie opnieuw langs. Ze klopte op de deur maar u deed niet open. Toen uw man 's avonds terugkeerde, vroeg u hem om voortaan tenminste op donderdag – de dag dat traditioneel mensen bij elkaar op bezoek gaan – de deur open te laten. De week erna kwam de buurvrouw opnieuw bij u langs. Toen hebt u haar gsm gevraagd om naar M. C. (...) (OV 5.858.193) – uw huidige man en voormalige buurjongen in Troitskaya die u al eerder had voorgesteld om te trouwen – in België te bellen. Hij vertelde u dat u niet langer moest wachten en naar hem moest komen. U ging niet onmiddellijk akkoord. Uw buurvrouw had jullie gesprek gehoord en beloofde om te proberen u te helpen. Een week later was uw man thuis toen u uw buurvrouw uitnodigde voor thee. Toen vertelde ze u dat ze een mogelijkheid had gevonden voor u om te vluchten naar België. Vanaf dan deed u er alles aan opdat uw man niets zou vermoeden van uw plannen. Ondertussen gaf u uw buurvrouw uw gouden sierraden en stuurde M. (...) geld op. Enige tijd later liet zij u weten dat de reis geregeld was. De volgende dag, op 24 augustus 2010, bracht uw buurvrouw u naar de bushalte. Daar nam u de bus naar Nalchik. Daar stond een minibus op u te wachten die u naar België bracht, waar u aankwam op 27 augustus 2010. Twee dagen later bent u in Oostende religieus gehuwd met M. C. (...). U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 30 augustus 2010.

B. Motivering

U bent van Tsjetsjeens-Ingoesjetische origine en hoewel u in Grozny geboren werd, woont u sinds 1994 in Troitskaya, Ingoesjetië. U had er ook uw permanente verblijfsregistratie. (CGVS d.d.21/01/2011, p.2, 4-5) U verklaart uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van uw gedwongen huwelijk met A. A. (...), lid van de bewaking van de president, die u ook mishandelde. Bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië vreest u gedood te worden omdat u hem, door uw vlucht naar België, vernederd hebt. (CGVS, p.10-11)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor

eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient vastgesteld te worden dat u geen enkel bewijs neerlegt van het bestaan van A. A. (...) of van uw gedwongen huwelijk met hem. (CGVS, p.29) Gelet op deze vaststelling zijn de geloofwaardigheid, coherentie, en de mate van detail van uw verklaringen van doorslaggevend belang bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde reisweg en de hiervoor gebruikte reisdocumenten. U verklaarde over land vanuit Grozny via Nalchik, eveneens gelegen in de Russische Federatie, naar België te zijn gereisd. Vanuit Nalchik zou u met een minibus naar België zijn gebracht, samen met enkele andere passagiers. Hierbij zou u niets gemerkt hebben van een grenscontrole onderweg. (CGVS, p.7-9) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uitermate vaag blijft over de door u gevolgde route. Zo kon u geen enkele plaats in Rusland opnoemen waar u na Nalchik zou zijn gepasseerd, noch kon u zeggen door welke landen u naar België bent gereisd. (CGVS, p.9) Een dergelijke beperkte kennis van de route is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien is het niet geloofwaardig te noemen dat u tussen Nalchik en België niets gemerkt zou hebben van een grenscontrole (CGVS, p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gelet op deze informatie zijn ook uw verklaringen betreffende de voor u voorziene reisdocumenten niet geloofwaardig te noemen. U verklaarde dat u enkel uw intern Russisch paspoort afgaf aan de passeur; er zou u niet gezegd zijn of er andere reisdocumenten voor u voorzien waren. Daarenboven zou u ook geen instructies hebben gekregen over wat u moest doen of zeggen bij een eventuele controle. (CGVS, p.9-10) Een intern paspoort is voor een Russisch staatsburger echter geenszins voldoende om de Schengenzone te betreden. Gezien de strenge grenscontroles zijn uw verklaringen dan ook niet geloofwaardig te noemen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de reisweg en -documenten, dient ernstig getwijfeld te worden aan uw beweerde onvermogen om uw intern paspoort - u zou dit aan de passeur in Nalchik hebben gegeven bij uw vertrek (CGVS, p.6) - voor te leggen. Zo ontstaat zo het vermoeden dat u uw intern paspoort en mogelijk een aan u uitgereikt internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo belangrijke gegevens verborgen te houden. Uw intern paspoort bevat onder andere gegevens betreffende uw woonplaats, een mogelijk officieel geregistreerd huwelijk en de eventuele afgifte van een internationaal paspoort. (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) Een internationaal paspoort bevat mogelijk belangrijke informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor in het gedrang.

Deze geloofwaardigheid wordt ook ondermijnd door de vaststelling dat uw verklaringen betreffende uw woonplaats na uw gedwongen huwelijk niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u sinds uw ontvoering altijd op hetzelfde adres in Grozny had gewoond, met name de Khrustalyovstraat in de wijk Katayama. (CGVS, p.4) Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat de Khrustalyovstraat zich in het Oktyabrskiy district (in het zuidoosten van de stad) bevindt terwijl het gehucht Katayama zich in het Staropromislovskiy district (in het noordwesten van de stad) bevindt. In Katayama ligt volgens voormelde informatie geen straat met de naam Khrustalyov. Gelet op het feit dat u er meerdere maanden woonde (CGVS, p.4); dat u van op dit adres Tsjetsjenië verliet (CGVS, p.16); en dat u pas na uw poging om te ontsnappen aan uw man, één tot anderhalve maand na het huwelijk, door hem in huis werd opgesloten (CGVS, p.13); kan verwacht worden dat u het adres waar u woonde in Grozny correct zou kunnen situeren in de stad indien u er werkelijk had gewoond.

Daarnaast dient te worden geoordeeld dat uw verklaringen op een aantal belangrijke punten uiterst vaag waren.

Met betrekking tot het gedwongen huwelijk kon u niet met zekerheid zeggen wanneer dit plaatsvond, al vermoedde u dat het misschien een week na uw ontvoering was. (CGVS, p.11) Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis mag verwacht worden dat u dit accuraat kan situeren in de tijd, te meer daar u wel zeer precies de dag van uw ontvoering kon plaatsen (CGVS, p.4). Daarnaast kende u

niet de namen van de mullah en imam die met u hadden gesproken voor het huwelijk (CGVS, p.12). Deze laatste had bovendien ook het huwelijk voltrokken (CGVS, p.13). Dit is weinig aannemelijk te noemen daar u wel de naam van de imam kende die uw huwelijk in België voltrok twee dagen na uw aankomst in België (CGVS, p.3).

Verder kon u niet precies zeggen wanneer u voor het eerst sprak met uw buurvrouw, hoewel zij na uw poging om te vluchten de persoon was die u nog kwam opzoeken. U verklaarde dat dit in juli 2010 was, maar kon hierbij niet zeggen of dit in het begin, midden of op het einde van deze maand was. (CGVS, p.14) Gelet op het feit dat alle door u aangehaalde feiten zich in een tijdspanne van vier maanden afspelen en gelet op het feit dat deze buurvrouw u uiteindelijk hielp vluchten naar België en zij de enige was die bij u op bezoek kwam, is een dergelijke vage situering weinig aannemelijk te noemen. Ten slotte kende u de teip van A. (...) niet (CGVS, p.25), hoewel dit een belangrijke maatschappelijke structuur is binnen Tsjetsjenië, en wist u niet hoeveel broers en/of zussen hij had noch kende u van één van hen de naam (CGVS, p.17-18). Dat u dergelijke persoonlijke zaken niet zou weten is eveneens weinig aannemelijk te noemen.

Bovendien zou u van uw buurvrouw in Grozny gehoord hebben dat uw man voordien al eens getrouwd was geweest. U vermoedde dat zijn vrouw hem had verlaten omdat hij haar slecht behandeld had, zoals u. (CGVS, p.20) Gelet op dit vermoeden is het weinig aannemelijk te noemen dat u dan niet aan uw buurvrouw zou hebben gevraagd wat er precies met haar gebeurd was (CGVS, p.19). U kon evenmin zeggen waarom u dit niet gedaan had. (CGVS, p.19) Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. U geeft de Belgische autoriteiten dan ook niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het enige door u neergelegde document vermag niet om bovenstaande conclusie te wijzigen. Uw geboorteakte bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. Zij bevat echter geen informatie betreffende een eventueel huwelijk of de problemen die hierna zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het beginsel van goed bestuur. In een tweede middel roept zij de schending in van de "interne motivering van de administratieve acte", waarna zij preciseert "het betreft hier een stereotype beslissing die artikel 2 van de wet van 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. De formele

motiveringsplicht, vervat in dit artikel, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Betreffende het verwijt dat verzoekende partij geen informatie kon verstrekken over de huwelijksplechtigheid betoogt zij dat dit zeker niet abnormaal is, vermits deze onder verschrikkelijke omstandigheden werd verwezenlijkt en zij niet zoals andere bruiden maandenlang reikhalzend naar deze dag had uitgekeken: *"Immers heeft het jonge meisje uitgelegd dat zij werd weggenomen, geschonden, gesekwestreerd en dat zijn ouders niet hadden gedurfd zich tegen een belangrijke persoon te verzetten."* Er is bijgevolg alle reden om te geloven dat verzoekende partij minstens in een slechte geestelijke toestand verkeerde en haar huwelijk passief onderging, zonder zich hierbij betrokken te voelen. Haar gebrek aan kennis over de familiale achtergrond van haar man is in diezelfde zin logisch te verklaren: *"Voorts een zo zekere man van zijn macht dan kiest hij een vrouw en goederen en verkracht haar in alle straffeloosheid, is niet het soort niemand waarmee men vredige betrekkingen kan onderhouden en waar aan men kan vragen stellen"*. Voor verzoekende partij, die net zoals alle Tsjetsjeense en Ingoesjetische vrouwen van nature uit stil is, was het derhalve onmogelijk om haar echtgenoot vragen te stellen.

3.2.3.2. De vaststelling dat verzoekende partij kort na haar ontvoering, zonder haar toestemming, in de echt werd verbonden en zij aldus in tegenstelling tot andere bruiden deze gebeurtenis niet maandenlang had kunnen voorbereiden, vormt geen afdoende verklaring voor het niet op de hoogte zijn van cruciale feiten zoals de datum van deze plechtigheid, te meer nu verzoekende partij wel exact wist aan te geven op welke dag zij werd ontvoerd en het huwelijk kort nadien werd voltrokken. Daarenboven gaat de Raad er in redelijkheid van uit dat, indien verzoekende partij werkelijk werd gedwongen om met haar ontvoerder te trouwen, deze voor haar afschuwelijke dag – die het begin zou markeren van een leven van gedwongen partnerschap – juist in haar geheugen gegrift zou staan. Het argument van een slechte geestelijke toestand waardoor verzoekende partij zich wezenlijke elementen van de huwelijksluiting niet kan herinneren, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers het gegeven dat verzoekende partij zich feilloos de exacte datum van haar ontvoering wist te herinneren – wat al evenzeer een uiterst emotionele ingrijpende gebeurtenis betreft – wijst erop dat de geestelijke toestand van verzoekende partij niet in die mate was aangetast dat zij zich eenvoudige zaken als bijvoorbeeld de naam van de imam die het huwelijk inzegende en die met haar voor het huwelijk had gesproken niet zou kennen. De voorgehouden geschokte geestestoestand kan derhalve evenmin als verschoningsgrond worden

opgeworpen ter verklaring van de desinteresse in de familiale toestand van haar gedwongen echtgenoot.

Daar waar verzoekende partij tracht te insinueren dat vrouwen uit haar streek van nature uit niet geneigd zijn om hun echtgenoot vragen te stellen en het dus niet onaannemelijk is dat zij het antwoord schuldig blijft op de vraag naar de tejp van haar man en het aantal broers of zussen dat hij heeft, merkt de Raad op dat – daargelaten de vraag of deze blote bewering correspondeert met de waarheid – verzoekende partij zelf aangaf informatie over haar echtgenoot op een andere manier te kunnen inwinnen. Immers, haar buurvrouw Z. scheen goed op de hoogte te zijn van de levensloop van haar echtgenoot. Verzoekende partij verzaakte er evenwel aan zich via deze weg te informeren, want *“Ik was er niet in geïnteresseerd”* (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoorverslag 21/01/2011, p. 19). Zelfs bij het vernemen van het feit dat haar man vroeger ook *“heel wreed, heel streng”* was en al eens eerder had samengewoond – en misschien zelfs getrouwd was geweest – met een vrouw, liet verzoekende partij na om hieromtrent uitleg te vragen:

“Waarom niet meer gevraagd over die vrouw aan Z. (...) ?

Ik kende mijn schoonfamilie niet zo goed, en ik had angst dat hij mij zou slaan als ik deze vragen zou stellen

U kon deze vragen toch wel aan Z. (...) stellen?

Ik heb het niet gevraagd

Maar waarom niet?

Ik weet het niet” (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoorverslag 21/01/2011, p. 19).

Verzoekende partij verklaarde voorts dat zij van haar buurvrouw had vernomen dat deze vorige partner eveneens erg slecht werd behandeld door haar echtgenoot, zodat zij vermoedde dat zij hem om die reden had verlaten (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoorverslag 21/01/2011, p. 20). Gelet op de frappante gelijkenis tussen beiden is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij zich niet de moeite zou getroosten om hierover meer vragen te stellen teneinde de gegrondheid van haar eigen vrees beter te kunnen inschatten. De vaststelling dat verzoekende partij op vertrouwelijke voet stond met haar buurvrouw, die er bovendien voor zorgde dat zij naar België kon vluchten, en zij desalniettemin niet om dieper in te gaan op de vorige relatie van haar echtgenoot – die eveneens problematisch bleek te zijn, gelet op zijn agressieve karakter – doet aldus op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

3.2.4.1. Verzoekende partij betoogt verder dat het evenmin verwonderlijk is dat zij weinig informatie kan verschaffen over haar verblijf in Grozny, gelet op het feit dat zij met haar ouders reeds tijdens de eerste oorlog naar Ingoesjetïë verhuisde en zij er slechts na haar huwelijk in mei 2010 opnieuw ging wonen. Verzoekende partij wenst eraan te herinneren dat zij opgesloten zat en *“geen toerisme heeft gedaan en de stad niet bezoeken, zijn wijk, markt, zijn musea te ontdekken, enz.”* (verzoekschrift, p. 8).

3.2.4.2. De Raad wijst erop dat voormelde verschoningsgronden van een slechts kort verblijf in Grozny tot de onmogelijkheid deze stad toeristisch te ontdekken niet ter zake dienend zijn daar verzoekende partij zelf aangeeft wat de naam van haar straat was en in welke wijk deze zich situeerde, met name de Khrustalyovstraat in de wijk Katayama (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoorverslag 21/01/2011, p. 4). Indien een langer verblijf in Grozny of een toeristische rondgang noodzakelijk waren geweest teneinde haar eigen adres te kennen, zou verzoekende partij niet in de mogelijkheid zijn geweest een antwoord te geven op de vraag naar dit adres, wat *in casu* niet het geval was. De vaststelling door verwerende partij dat voormelde straat niet in de genoemde wijk ligt, wat door verzoekende partij niet wordt tegengesproken, ondermijnt verder op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

3.2.5.1. Verzoekende partij is voorts van mening dat het beginsel van goed bestuur is geschonden vermits verwerende partij verzuimde rekening te houden met de lokale context en de nationale situatie, zoals die wordt beschreven in internationale berichtgeving. Verzoekende partij wenst specifiek de zwakke positie van vrouwen in Tsjetsjenië en Ingoesjetïë te onderstrepen en illustreert dit aan de hand van het stijgende aantal ontvoeringen en de onmenselijke behandeling jegens vrouwen. Bovendien *“wijst President Khadyrov zwaar op de wenselijkheid om “het Tsjetsjeense ras” opnieuw te maken dat door lange jaren van oorlog wordt uitgeroeid en hemelt een terugkeer naar de tradities op ten koste van de Russische wet”*.

Deze algemene zwakke positie van vrouwen in Tsjetsjenië, gecombineerd met het gegeven dat de echtgenoot van verzoekende partij werkzaam was voor de veiligheidsdiensten van de president, resulteerde in de onmogelijkheid zich te beroepen op nationale bescherming. Het is onredelijk om hieromtrent enig begin van bewijs te verlangen en het is evenmin mogelijk om de aangehaalde feiten uit haar asielrelaas – een ontvoering, een traditioneel huwelijk en een willekeurige opsluiting – te staven, nu

dit per definitie zaken uitmaken die men niet kan bewijzen. Verwerende partij gaf overigens geen uitsluitel over welk type van documenten verzoekende partij had kunnen neerleggen ter ondersteuning van haar relaas. Vermits zij heeft meegewerkt aan de procedure en een belangenrelaas uiteenzette dat niet tegenstrijdig is, had men haar het voordeel van de twijfel moeten toekennen. Het gebrek aan documenten stelt de geloofwaardigheid van het verhaal immers niet in vraag, gelet op de hierboven uiteengezette onmogelijkheid om deze stukken te verzamelen. Daarenboven werden de stukken die wel werden neergelegd zonder enige motivering uit de debatten geweerd, aldus verzoekende partij.

3.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat *“het beginsel van goed bestuur”* een veelzijdig begrip betreft dat meerdere beginselen in zich houdt. *In casu* betoogt verzoekende partij dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met de plaatselijke context, in het bijzonder de zwakke positie van vrouwen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië. De Raad benadrukt evenwel dat een algemene verwijzing naar de zwakke positie van vrouwen in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij werkelijk vervolgd zou worden, vermits deze vrees steeds *in concreto* dient te worden aangetoond.

Onderhavige asielaanvraag werd verworpen na het ongeloofwaardig bevinden van de opgeworpen feiten. Deze gevolgtrekking berust echter niet louter op het gebrek aan elk begin van bewijs, zoals verzoekende partij ten onrechte voorhoudt. De bestreden beslissing moet immers als geheel worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een element van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het zijn de flagrante onwetendheden en vaagheden in hoofde van verzoekende partij betreffende de meest wezenlijke aspecten van haar verhaal, gecombineerd met het ontbreken van elk begin van bewijs, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondergraven. De Raad ziet overigens niet in hoe het enige neergelegde stuk – het gaat namelijk geenszins om meerdere stukken, zoals verzoekende partij pretendeert – ten onrechte uit de debatten zou zijn geweerd, nu dit document een geboorteakte betreft en verwerende partij correct opmerkte dat een dergelijk document geen informatie bevat over een eventueel huwelijk of de daaraan gekoppelde problemen.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het bewijs voor de onmogelijkheid zich te beroepen op nationale bescherming niet te leveren valt, stelt de Raad vast dat verwerende partij nergens gewag maakte van nationale beschermingsmechanismen en evenmin enig bewijs verlangde omtrent het gebrek daaraan.

Voorts constateert de Raad dat verzoekende partij met bovenstaand verweer erkent geen enkel begin van bewijs te hebben neergelegd aangaande de specifieke elementen uit haar relaas. Het argument dat niet werd gespecificeerd welk bewijs verzoekende partij had moeten bijbrengen, kan niet worden bijgetreden. De Raad onderstreepte eerder al dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker rust en het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf naar bewijsstukken te vragen. Het komt derhalve niet aan de commissaris-generaal toe om te preciseren welke stukken dienstig zouden zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

3.2.6. Waar verzoekende partij de motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de reisweg en de daartoe gebruikte reisdocumenten eveneens poogt te weerleggen door te verwijzen naar haar toenmalige geestelijke toestand, die zij als depressief beschrijft, wijst de Raad erop dat om reden uiteengezet onder punt 3.2.3.2. deze voorgehouden geestelijke toestand als verschoningsgrond niet kan worden aanvaard teneinde zich eenvoudige gegevens niet te kunnen herinneren.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij niet weet langs waar te zijn gereisd, zich niet bewust is van enige grenscontrole en zij geen nadere verklaringen kan afleggen omtrent de gebruikte reisdocumenten. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

3.2.7. Uit de bewoordingen: *“Men kan bezwaarlijk aan verzoekster haar stilzwijgen en haar beschaamdheid verwijten niet te hebben durven spreken over de haat die haar aanverwante familie voor haar koestert, en die haar aansprakelijk stelt voor de dood van haar zuster, en evenmin het schuldgevoel van verzoekster die in dergelijke omstandigheden niet wenst over te bieden”*, kan de Raad

voorts geen zinvol verweer distilleren. Bovendien is in de bestreden beslissing van een overleden zus geen sprake.

3.2.8. Waar verzoekende partij ten slotte opwerpt dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is “op individueel of algemeen vlak” en het hier een “stereotype beslissing” betreft, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering tot het verlenen van internationale bescherming is ingegeven door de grondig uiteengezette motieven die de conclusie voorafgaan en die zich wel degelijk toespitsen op het door verzoekende partij aangehaalde relaas, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

3.2.9. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook hiervoor rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient de kandidaat-vluchteling enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoekende partij haalt rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch aan ter illustratie van de nog heersende mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus. Daarnaast wenst zij de positie van alleenstaande vrouwen in de verf te zetten, nu deze een risicogroep vormen die vaak ten prooi valt aan afpersers. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan die aantonen dat er in Ingoesjetï een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Uit de “Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetï” van 11 januari 2011 (administratief dossier, stuk 15, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetï weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering dat er in de huidige situatie in Ingoesjetï voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt geenszins weerlegd door de loutere verwijzing naar voormelde algemene rapporten betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus en evenmin door de bewering als zouden alleenstaande vrouwen er een risicogroep vormen voor afpersers.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voornoemd artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT